

การศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA A Study on Honesty Behavior Through PRISA Learning Model

สุธิษณา โตทยานานนท์*

Sutisana Totanayanon

ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง**

Dr.Monthira Charupheng

ชูศรี วงศ์รัตน์***

Chusri Wongrattana

ดร.วรนาท รักสกุลไทย****

Dr.Woranart Raksakulthai

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย กระบวนการวิจัยมี 3 ระยะ คือ 1. การสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA 2. การทดสอบประสิทธิผลของรูปแบบ โดยแบบแผนการทดลองใช้แบบ One Group Pretest-Posttest Design กับกลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดหลวงวิทยา อำเภอมือง จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA แผนการจัดประสบการณ์ และ แบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Dependent Sample และ 3. การเผยแพร่ขยายผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบ PRISA โดยให้ครูปฐมวัยที่ปฏิบัติงานด้านการสอนเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดลำปาง จำนวน 6 คน ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และประเมินผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับไปวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลความคิดเห็นของครูปฐมวัย ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ 1) ผลการหาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย พบว่า หลังการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA กลุ่มทดลองมีความซื่อสัตย์สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) ครูปฐมวัยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.83 – 5.00 แสดงว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ส่งเสริมความซื่อสัตย์ได้

คำสำคัญ : พฤติกรรมความซื่อสัตย์ / รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA

*นักศึกษาหลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

***รองศาสตราจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

****ผู้อำนวยการโรงเรียนเกษมพิทยา (แผนกอนุบาล)

ABSTRACT

The purpose of this research was testing the effectiveness of the PRISA learning model to promote young children's honesty. This study consisted of 3 steps: 1. Establishing the learning model of PRISA 2. Testing the effectiveness of the learning model by One Group Pretest-Posttest Design with 15 second year kindergarten students, aged 5 to 6 in WatLoung Wittaya School, Lampang in the 1st semester of academic year 2013. The sample was selected by purposive sampling . The instruments used in this research were PRISA learning model , Lesson Plan according to PRISA learning model , The Honesty Conservational Practical of young children . The data were analyzed by using means, standard deviation (S.D.) and dependent sample t-test and 3. Extending the PRISA learning model. The model was used and evaluated by six early childhood teachers who teach the second year kindergarten students in the 2nd semester of academic year 2013, schools under the office of Lampang Educational Service Area. The data were analyzed and summed up along the teachers' thinking questionnaire. The results of research were as follows: 1) Regarding the results of PRISA learning model to promote young children's honesty found that after using the PRISA, the honesty of experimental group was higher than before the experiment with statistical difference at the level at $p < .01$ and 2) The satisfaction of the six early childhood teachers after using PRISA were in the highest at 4.83-5.00 . which was shown that the model contents appropriateness and implementation to promote young children's honesty.

Keywords : Honesty / PRISA Learning Model

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันกำลังประสบปัญหาการทุจริตประพฤติมิชอบ การคอร์รัปชัน ตลอดจนพฤติกรรมความไม่โปร่งใสของภาคส่วนต่างๆในสังคม ดังรายงานการจัดอันดับขององค์การเพื่อความโปร่งใระหว่างประเทศ (Transparency International) ผลปรากฏว่าจากการจัดอันดับในปี 2553 ประเทศไทยมีตัวเลขดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์ปัญหาคอร์รัปชัน อยู่ที่ 3.5 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 อยู่ในอันดับ 80 จาก 180 ประเทศทั่วโลก (ศูนย์คุณธรรม และหน่วยงานองค์กรภาคียุทธศาสตร์ 22 องค์กร, 2554, หน้า 2) จากรายงานดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าปัญหาคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไข ซึ่งปัญหาคอร์รัปชันที่เกิดขึ้นมีสาเหตุจากการที่สมาชิกในสังคมขาดคุณธรรมด้านความซื่อสัตย์ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการใช้กระบวนการขัดเกลาทางสังคมโดยสถาบันหลักทั้งสถาบันศาสนา สถาบันครอบครัว และสถาบันโรงเรียน ที่มีบทบาทหน้าที่ในการปลูกฝัง ขัดเกลา และ ส่งเสริมความซื่อสัตย์ให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อให้ความซื่อสัตย์จะได้อยู่ห่างไกลอย่างมั่นคงในสังคมไทยต่อไป

ดังนั้นการปลูกฝังและการเสริมสร้างความซื่อสัตย์ให้แก่สมาชิกในสังคมควรเริ่มปลูกฝังให้แก่เด็กตั้งแต่วัยระดับปฐมวัย เพราะเด็กปฐมวัยมีธรรมชาติการเรียนรู้ที่กำลังเริ่มต้นพัฒนาทักษะการคิดในเชิงนามธรรม เช่น การกระทำที่ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี การปลูกฝังความซื่อสัตย์ จึงต้องค่อยๆเสริมสร้างขึ้น มีลำดับขั้นของการพัฒนาเป็นระยะ และมีความต่อเนื่อง พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กนั้นมีความสอดคล้องกับการพัฒนาทางด้านสติปัญญา การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม จะส่งผลดีต่อพัฒนาการทางจริยธรรมของ

เด็กเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการพัฒนาทางจริยธรรมของเพียเจท์ที่กล่าวว่า การสร้างการเรียนรู้ให้เด็กต้องเปิดโอกาสให้เด็กลงมือปฏิบัติมีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ได้สัมผัสและตอบสนองกับประสบการณ์จริง อย่างเป็นรูปธรรม และการคิดเหตุผลทางจริยธรรมของเด็กในวัยนี้ยังอาศัยรูปธรรมและทักษะของแต่ละคน เหตุผลทางจริยธรรมที่เป็นรูปธรรมคือเหตุผลที่สามารถสังเกตเห็นได้หรือจับต้องได้ โดยเด็กจะตัดสินใจเอาทางเลือกที่คิดว่าถูกและมีความเหมาะสม ซึ่งขึ้นอยู่กับความสนใจของเด็กและการตัดสินใจอะไรผิดมากหรือน้อย จะถือเอาขนาดของความเสียหายที่เด็กได้ทำไปคือค่าของเสียหายมากก็ผิดมาก ทำของเสียหายน้อยก็ผิดน้อย ส่วนในเรื่องของเจตนาจะทำผิดหรือไม่ได้เจตนา นั้นเด็กยังไม่คำนึงถึง และพฤติกรรมที่ติงามถูกต้องตามเหตุผลของเด็กจะขึ้นอยู่กับรางวัลตอบแทนหรือคำชมเชย หรือ สิ่งตอบแทนต่างๆ เช่น ขนม หรือเงิน ที่ได้จากการกระทำ อย่างไรก็ตามพบว่าเด็กในวัยนี้สามารถเรียนรู้ได้จากการลงมือปฏิบัติ เพราะจะช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจต่อสิ่งที่ประจักษ์ด้วยตาตนเอง ดังนั้นหากต้องการส่งเสริมหรือปลูกฝัง แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมซึ่งมีลักษณะเป็นนามธรรมสูงให้เกิดขึ้นในเด็กวัยนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องจะต้องตระหนักต่อธรรมชาติการเรียนรู้ดังกล่าวของเด็กและออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้เด็กนำตนเองเข้าสู่ประสบการณ์เรียนรู้โดยตรง (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2545, หน้า 77; นางลักษณ วิรัชชัย และรุ่งนภา ตั้งจิตราเจริญกุล, 2551, หน้า 17 : อติสร จันทรสฤษ, 2549, หน้า 1-2)

การสร้างลักษณะนิสัยความซื่อสัตย์เป็นหน้าที่ที่สำคัญหน้าที่หนึ่งของโรงเรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความงอกงามในทุกๆ ด้านอย่างมีคุณภาพ เป้าหมายสำคัญของกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง ความซื่อสัตย์ คือ ความสำนึกในความซื่อสัตย์ นิสัยความเป็นคนซื่อสัตย์ ประพฤติตนอยู่บนฐานความซื่อสัตย์ และเพื่อให้กระบวนการศึกษาเล่าเรียนเป็นไปอย่างเหมาะสม ทุกฝ่ายในโรงเรียนจะต้องช่วยกันรับผิดชอบ ตั้งแต่ผู้บริหาร ต้องถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญคอยกำกับดูแลติดตามอย่างใกล้ชิดกระบวนการเรียนก็ต้องถูกต้องเหมาะสมกับวัย และพื้นฐานของเด็ก ซึ่งการปลูกฝังจิตสำนึกเรื่องความซื่อสัตย์ก็เหมือนกับการปลูกฝังคุณลักษณะอื่นๆ คือ ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดศรัทธา เชื่อว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีที่ทุกคนพึงประพฤติปฏิบัติและต้องให้ผู้เรียนปฏิบัติเป็นกิจนิสัย ควบคู่กับการให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง และได้เห็นตัวอย่างของจริงที่ถูกต้องด้วย การสร้างพฤติกรรมซื่อสัตย์ให้กับเด็กเป็นเรื่องที่ต้องทำต่อเนื่องเป็นเวลานานตลอดเวลาที่เด็กได้ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในโรงเรียน โดยปลูกฝังสร้างนิสัยให้เด็กเรียนยึดมั่นในความซื่อสัตย์ กิจกรรมใด ๆ ก็ตามที่ให้เด็กได้รู้ ได้เห็น จากของจริง เหตุการณ์จริง และได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจริง จะทำให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งที่แท้จริงมากขึ้นกระบวนการและ กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ต้องทำอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำและต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นและหล่อหลอมลักษณะนิสัยนี้ให้เกิดขึ้น คงอยู่อย่างแน่นแฟ้นมั่นคง การได้รู้ได้เห็นของจริงจะทำให้เด็กเกิดศรัทธาและความเชื่อมั่น ยิ่งถ้าผู้เรียนเป็นผู้ที่เด็กรู้จักใกล้ชิด เคารพนับถือ ก็จะยิ่งสร้างศรัทธาให้เกิดได้ง่ายและมากยิ่งขึ้น (พนม พงษ์ไพบูลย์, 2540, หน้า 71)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมุ่งส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ซึ่งรูปแบบนี้ได้นำแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ มาใช้ดังนี้ 1) ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจท์ ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ของบุคคล เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม ซึ่งการได้มีปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยให้เด็กเข้าใจความคิดเห็นของบุคคลอื่นมากขึ้น และสามารถนำมาใช้ในการพิจารณาเพื่อตัดสินใจในปัญหาต่างๆ โดยเฉพาะกับปัญหาเชิงจริยธรรม ดังนั้นควรจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการที่เด็กจะสามารถแสดงความคิดเห็นอภิปรายร่วมกับเพื่อนๆ ซึ่งจะส่งผลให้เด็กได้พัฒนาจริยธรรมในขั้นที่สูงขึ้นไปอย่างรวดเร็ว (ทิศนา ขัมมณี, 2550, หน้า 14-15) 2) ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูมที่เชื่อว่าการที่บุคคลจะเกิดการพัฒนาลักษณะนิสัยใดๆ ได้ บุคคลนั้นจะต้องมีโอกาสได้รับรู้และใส่ใจในสิ่งนั้นๆ ก่อน ดังนั้นหากเราต้องการจะพัฒนาคุณธรรม

จริยธรรม หรือค่านิยมใดๆ ให้แก่บุคคล เราจึงต้องพยายามจัดสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ที่ช่วยให้บุคคลนี้ เกิดการรับรู้และสนใจในคุณธรรม จริยธรรม หรือค่านิยมอื่นๆ (ทีศนา แคมมณี, 2546, หน้า 45) 3) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา ซึ่งแบนดูราเชื่อว่า การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเกิดขึ้นจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน ตัวแบบนี้ทำให้ผู้สังเกตสามารถแสดงพฤติกรรมใหม่ๆ ที่ไม่เคยแสดงมาก่อน หรือมีผลทำให้ผู้สังเกตเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีอยู่ก่อนให้เพิ่มขึ้น หรือมีผลยับยั้งการเกิดพฤติกรรมของผู้สังเกต (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2549, หน้า 50-51) 4) ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของ สกินเนอร์ ซึ่งเชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปตามผลที่ได้รับจากการกระทำที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อม การเสริมแรงทางบวกจะมีผลทำให้พฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงนั้นมีความถี่เพิ่มขึ้น เช่น การชมเชย การปรบมือ การให้รางวัล เป็นต้น 5) แนวคิดหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่让孩子们ทำงานด้วยกันเป็นกลุ่มเล็กๆ เพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้ทางด้านจิตใจและทักษะทางสังคม เป็นการฝึกความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม อีกทั้งยังได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น การรับฟังเหตุผลของสมาชิกในกลุ่ม การร่วมกันทำงาน หรือทำกิจกรรมต่างๆ จนสำเร็จ ตลอดจนรู้จักช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อน ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน (วัฒนาพร ระบุบุทช์, 2545, หน้า 34) 6) การจัดการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (Active Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้มีโอกาสลงมือกระทำ และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการสนทนาโต้ตอบ และการวิเคราะห์ปัญหา อันจะก่อให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งสิ่งที่เด็กพูดจะสะท้อนประสบการณ์และความเข้าใจของเด็กอีกด้วย (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2549, หน้า 22) โดยผู้วิจัยนำแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นมาบูรณาการเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ (P = Perception) ขั้นที่ 2 ขั้นสะท้อนความคิด (R = Reflective Thinking) ขั้นที่ 3 ขั้นร่วมกันกระทำ (I = Interaction) ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (S = Sharing) และขั้นที่ 5 ขั้นประยุกต์นำไปใช้ (A = Application)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ทั้งด้านความมีวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบ และด้านความรู้ผิดชอบชั่วดี โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ครูปฐมวัย ผู้ดูแลเด็ก และ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ให้แก่เด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย

สมมติฐานการวิจัย

หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เด็กปฐมวัยมีความซื่อสัตย์สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.ประชากร ที่ใช้ในการวิจัย การศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA มี 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดลำปาง

กลุ่มที่ 2 ครูปฐมวัยซึ่งปฏิบัติงานด้านการสอนเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดลำปาง

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

2.1 เด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดหลวงวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA และได้รับการวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ เพื่อนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ก่อน และ หลัง การจัดการเรียนรู้แบบ PRISA

2.2 ครูปฐมวัยที่ปฏิบัติงานด้านการสอนเด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี ระดับชั้นอนุบาล ปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ประกอบด้วย ครูปฐมวัยโรงเรียนอนุบาลลำปาง (เขลางค์รัตน์อนุสรณ์) จำนวน 2 คน โรงเรียนอนุบาลห้างฉัตร จำนวน 2 คน โรงเรียนบ้านนาแก้ว จำนวน 1 คน และ โรงเรียนบ้านหลุก จำนวน 1 คน รวมทั้งสิ้น 6 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ไปใช้กับเด็กปฐมวัย เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ และให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย “การศึกษาพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ” ในครั้งนี้มีการศึกษา 3 ระยะ ประกอบด้วย

ระยะที่ 1 สร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย และตรวจสอบคุณภาพ

ระยะนี้ได้ดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ จาก ตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความซื่อสัตย์ และ รูปแบบการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ และสร้างรูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย

1.2 สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพุทธศาสนา ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาศาสตร์ และครูปฐมวัย โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับ หลักการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย และการประเมินพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในเด็กปฐมวัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ไปเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย

1.3 ผู้วิจัยศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยเพื่อนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาเรียนรู้ไปสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยพื้นฐานของความซื่อสัตย์ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเรียนรู้ ณ โรงเรียนรุ่งอรุณ และโรงเรียนเกษมพิทยา

1.4 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาหลักการ แนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการศึกษาเรียนรู้ ณ โรงเรียนเกษมพิทยา และโรงเรียนรุ่งอรุณ และการวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของเพียเจท์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์

แนวคิดหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ มาสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ซึ่งได้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ (P = Perception) เป็นขั้นตอนที่让孩子ได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในรูปแบบของนิทาน การสร้างสถานการณ์จำลอง เกม การสนทนา การเล่าเรื่องประกอบภาพ เพื่อให้เด็กได้เห็นตัวแบบที่ติดตามและได้เรียนรู้ว่าสิ่งใดที่ควรกระทำหรือสิ่งใดไม่ควรกระทำ ซึ่งเป็นการจูงใจให้เด็กได้เลือกกระทำตามตัวแบบที่ดี

ขั้นที่ 2 ขั้นสะท้อนความคิด (R = Reflective Thinking) เป็นขั้นตอนที่ครูใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบในขั้นการรับรู้ เพื่อตรวจสอบความรู้เดิมของเด็กเกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์และให้เด็กได้รู้จักยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

ขั้นที่ 3 ขั้นร่วมกันกระทำ (I = Interaction) เป็นขั้นที่เด็กได้ร่วมกันทำกิจกรรมเป็นกลุ่มซึ่งเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในขั้นการรับรู้ และขั้นสะท้อนความคิด เพื่อให้เด็กได้นำสิ่งที่ได้รู้มาปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ ได้ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นตามกฎกติกาหรือข้อตกลงที่กำหนดไว้ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ตนได้รับมอบหมาย และมีวินัยต่อตนเอง

ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (S = Sharing) เป็นขั้นที่เด็กร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมที่ทำร่วมกัน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์

ขั้นที่ 5 ขั้นประยุกต์นำไปใช้ (A = Application) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยผ่านการตั้งคำถาม การสนทนา และเล่าเรื่องประกอบภาพถึงสถานการณ์หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความซื่อสัตย์ เพื่อให้เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

1.5 ตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย โดยเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ผลการประเมินพบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องด้านความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA อยู่ระหว่าง 0.6-1.0 ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง มากกว่า 0.5 แสดงว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยได้

1.6 สร้างเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย พร้อมทั้งตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

1.6.1 คู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย สร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางให้แก่ครูปฐมวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในระยะเวลาเผยแพร่ขยายผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ซึ่งองค์ประกอบของคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ประกอบด้วย

- 1) ความเป็นมาและความสำคัญ
- 2) หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย
- 3) ความมุ่งหมายของรูปแบบการจัดการเรียนรู้
- 4) กระบวนการจัดการเรียนรู้

5) บทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้

6) บทบาทของผู้เรียน

7) การนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ไปใช้

1.6.2 แผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 32 แผน 8 หน่วยการเรียนรู้ ซึ่งในแต่ละแผนประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 5 ขั้นตอน (ขั้นการรับรู้ ขั้นสะท้อนความคิด ขั้นร่วมกันกระทำ ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ขั้นประยุกต์นำไปใช้) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ จากนั้นได้ทำการวิเคราะห์แผนการจัดประสบการณ์โดยพิจารณาความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่สะท้อนถึงพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยในแต่ละด้าน ผลการประเมินคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์ พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องด้านความเหมาะสมของแผนการจัดประสบการณ์อยู่ระหว่าง 0.6 – 1.0 ซึ่งมีดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 แสดงว่าแผนการจัดประสบการณ์มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยได้

1.6.3 แบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ซึ่งเป็นลักษณะการสร้างสถานการณ์จำนวน 3 สถานการณ์ และแบบสังเกตพฤติกรรมความซื่อสัตย์ ผลการประเมินคุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย อยู่ที่ 1.0 ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง มากกว่า 0.5 แสดงว่าแบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย มีความสอดคล้องและสามารถนำไปประเมินพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยได้ และนำแบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นดัชนีความสอดคล้องของผู้สังเกต 2 คน ประกอบด้วย ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย โดยใช้สูตร RAI ผลการประเมินพบว่า ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.90 แสดงว่าค่าความเชื่อมั่นดัชนีความสอดคล้องของผู้สังเกตมีความสอดคล้องกัน

1.6.4 แบบประเมินการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA โดยครูปฐมวัยได้สร้างแบบประเมินความคิดเห็นของครูปฐมวัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) ข้อมูลพื้นฐานของครูปฐมวัย 2) ความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ผลการประเมินคุณภาพของแบบประเมินการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA โดยครูปฐมวัยพบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง ของแบบประเมินความคิดเห็นของครูปฐมวัย อยู่ที่ 1.0 ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง มากกว่า 0.5 แสดงว่าแบบประเมินความคิดเห็นของครูปฐมวัย มีความเหมาะสมและสามารถนำไปประเมินความคิดเห็นของครูปฐมวัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยได้

1.7 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองนำร่อง 2 ครั้ง ละครึ่ง 1 สัปดาห์ โดยนำแผนการจัดประสบการณ์หน่วยต้นไม้มาใช้กับเด็กปฐมวัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งสังเกตพฤติกรรมของเด็ก และนำข้อมูลที่ได้รับมาปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์

ระยะที่ 2 การทดสอบประสิทธิภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย

ระยะนี้เป็นระยะที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย และวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 5-6 ปี ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดหลวงวิทยา

อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 15 คน จากนั้นผู้วิจัยได้จัดทำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนวัดหลวงวิทยาซึ่งงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดแบบแผนการทดลองเป็นแบบ One Group Pretest-Protest

1.2 ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์ของกลุ่มทดลอง โดยใช้แบบวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์แบบสถานการณ์ จำนวน 3 สถานการณ์ ก่อนการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA

1.3 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย กับกลุ่มทดลอง เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 35 นาที รวมทั้งสิ้น 32 วัน ตามแผนการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.4 ผู้วิจัยและครูปฐมวัยสังเกตพฤติกรรมความซื่อสัตย์และใช้แบบวัดความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างหลังทำการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย และนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test แบบ Dependent Sample

ระยะที่ 3 การเผยแพร่ขยายผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA

ระยะนี้เป็นระยะเผยแพร่ขยายผลรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ซึ่งให้ครูปฐมวัยนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ไปใช้และแสดงความคิดเห็นหลังจากทดลองใช้ เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มทดลองได้แก่ ครูและเด็กปฐมวัยโรงเรียนอนุบาลลำปาง (เขลางค์รัตน์อนุสรณ์) โรงเรียนอนุบาลห้างฉัตร โรงเรียนบ้านนาแก้ว และ โรงเรียนบ้านหลุก จากนั้นผู้วิจัยได้จัดทำหนังสือขออนุญาตเผยแพร่ขยายผลรูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง 4 โรงเรียน

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการอบรมการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยให้แก่ครูปฐมวัย เป็นระยะเวลา 1 วัน พร้อมทั้งร่วมกันคัดเลือกหน่วยการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ในการขยายผลรูปแบบ จำนวน 2 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยต้นไม้ และ หน่วยผลไม้ โดยให้ครูปฐมวัยนำแผนการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนำไปทดลองใช้

2.3 ครูปฐมวัยดำเนินการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย จำนวน 2 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 1 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้นเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ โดยใช้แผนการจัดประสบการณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและบันทึกพฤติกรรมและคำพูดของเด็กปฐมวัยในขณะดำเนินการกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย

2.4 หลังจากดำเนินการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ผู้วิจัยให้ครูปฐมวัยตอบแบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยและนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการหาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ได้ดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยกับเด็กปฐมวัยที่เรียนในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนวัดหลวงวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 15 คน เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ และได้ประเมินผลการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ

PRISA โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมความซื่อสัตย์กับกลุ่มทดลองก่อนดำเนินการทดลองและหลังการทดลอง ซึ่งผลการทดลองใช้รูปแบบมีรายละเอียด ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาเปรียบเทียบความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA

ความซื่อสัตย์	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		t	P
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
ความมีวินัยในตนเอง	2.73	0.70	4.46	0.63	3.20	.00
ความรับผิดชอบ	2.86	0.70	4.53	0.51	5.80	.00
ความรู้ผิดชอบชั่วดี	3.33	0.97	4.86	0.51	3.26	.00
รวม	2.97	0.83	4.62	0.57	7.82	.00

จากตาราง 1 พบว่า กลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA มีความซื่อสัตย์สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบพบว่าหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA กลุ่มทดลองมีความซื่อสัตย์ทุกด้าน ทั้งด้านความมีวินัยในตนเอง ด้านความรับผิดชอบ และด้านความรู้ผิดชอบชั่วดี สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

2. ผลการประเมินความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ไปใช้ พบว่าครูปฐมวัยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.83-5.00 แสดงว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ส่งเสริมความซื่อสัตย์ให้แก่เด็กปฐมวัยได้

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย พบว่าหลังการทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA กลุ่มทดลองมีความซื่อสัตย์ คือ ความรับผิดชอบ ความมีวินัยในตนเอง และ ความรู้ผิดชอบชั่วดี สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะมีการจัดการเรียนรู้ส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้(P=Perception) เป็นขั้นตอนที่让孩子ได้รับรู้เรื่องราวที่เกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในรูปแบบของนิทาน การสร้างสถานการณ์จำลอง เกม การสนทนา การเล่าประกอบภาพ ฯลฯ เพื่อให้เด็กได้เห็นตัวแบบที่ดีงามและเป็นการจูงใจให้เด็กได้เลือกกระทำตามตัวแบบที่ดี เช่น การเล่านิทานเรื่องกระต่ายน้อยพอเพียง เพื่อให้เด็กปฐมวัยรับรู้เรื่องราวที่เป็นแบบอย่างที่ดีเกี่ยวกับการรับประทานอาหารหรือขนมในปริมาณที่ตนเลือกจนหมดไม่ทิ้งขว้าง ซึ่งสอดคล้องกับแบนดูรา (Bandura, 1977) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์เราส่วนใหญ่จะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบจากตัวแบบ และการสังเกตจากตัวแบบมีผลทำให้ผู้สังเกตสามารถแสดงพฤติกรรมใหม่ๆ ที่ไม่เคยแสดงมาก่อนหรืออาจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้สังเกตที่มีอยู่ก่อนให้เพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ ซึ่งกระบวนการเรียนรู้นี้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแต่ไม่ใช่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายนอกเท่านั้น กระบวนการนี้เริ่มต้นมาจากภายในแต่ยังไม่จำเป็นต้องมีการแสดงออก อีกทั้งการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคน

เกิดขึ้นจากการสังเกตตัวแบบ ซึ่งสามารถจะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน อาจทำหน้าที่ส่งเสริมหรือยับยั้งการเกิดของพฤติกรรมหรือช่วยให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่ โดยตัวแบบนั้นอาจเป็นบุคคลจริงๆ หรือตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การ์ตูน หรือหนังสืออนิเมะ เป็นต้น (ทิตินา แชมมณี, 2546, หน้า 19) ซึ่งสอดคล้องกับชยันต์ แสนโบริณ (2547, หน้า 75) ที่ศึกษาผลการวิจัยพบว่าเด็กปฐมวัยกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดโปรแกรมการเสนอตัวแบบมีลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยสูงกว่าเด็กปฐมวัยกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กปฐมวัยในกลุ่มทดลอง มีลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัย ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขั้นที่ 2 ขั้นสะท้อนความคิด (R = Reflective Thinking) เป็นขั้นตอนที่ครูใช้คำถามกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบในขั้นที่ 1 ขั้นรับรู้ เพื่อตรวจสอบความรู้เดิมของเด็กเกี่ยวกับลักษณะนิสัยพื้นฐานของความซื่อสัตย์และให้เด็กได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับเพียเจต์ (Piaget, 1960) ที่เชื่อว่า การให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น คิดวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม สัมผัสประสบการณ์เพื่อความรู้ ความเข้าใจ และปรับโครงสร้างทางปัญญา จะเป็นพื้นฐานในการคิดหาเหตุผลและมีพัฒนาทางจริยธรรมที่สูงขึ้นดังนั้นการฝึกให้เด็กได้คิดวิเคราะห์อภิปรายโต้แย้งกัน และตัดสินใจโดยพิจารณาความเห็น กฎเกณฑ์ต่างๆทางสังคม รวมทั้งจัดบรรยากาศในห้องเรียนและในโรงเรียนให้อื้อต่อการที่เด็กจะสามารถแสดงความคิดเห็นอภิปรายร่วมกับเพื่อนๆ บรรยากาศในที่นี้หมายถึง บรรยากาศของการมีเสรีภาพในการพูด แสดงความคิดเห็น การได้รับการยอมรับ และความปลอดภัยจากการถูกละเมิด วิชาพิจารณา และการกล่าวหาต่างๆ ประกอบกับการตั้งคำถามจะช่วยยั่วให้เกิดกระบวนการคิดค้นวิธีแก้ปัญหา อยากรู้ อยากเห็นเพิ่มเติม จะทำให้มีการถามตอบอย่างต่อเนื่องระหว่างครูกับเด็ก (ทิตินา แชมมณี, 2545, หน้า 4-15)

ขั้นที่ 3 ขั้นร่วมกันกระทำ (I=Interaction) เป็นขั้นที่เด็กได้ร่วมกันทำกิจกรรมเป็นกลุ่มซึ่งเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับเรื่องราวในขั้นที่ 1 เพื่อเป็นการส่งเสริมให้เด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นตามกฎกติกาหรือข้อตกลงที่กำหนดไว้ร่วมกัน มีการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย รู้จักอดทนรอคอยวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกับผู้อื่น เมื่อทำกิจกรรมเสร็จสมาชิกภายในกลุ่มได้ร่วมกันเก็บวัสดุอุปกรณ์ไว้ที่เดิมในสภาพที่เรียบร้อย ดังที่ทูลยา ดันติลาชีวะ (2545, หน้า 22-23) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้พัฒนาทักษะทางสังคมโดยมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่ม เด็กได้เรียนรู้บริบทของสังคม การทำงานเป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนได้พูดคุยสนทนา ได้มีส่วนร่วมอภิปราย และได้สังเกต ทบทวน แลกเปลี่ยนความรู้กันอย่างแท้จริง สิ่งที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนนอกจากนี้ ได้แก่ การได้แลกเปลี่ยนข้อมูล และความคิดเห็นของกันและกัน เพิ่มการยอมรับนับถือแก่กันเพราะเกิดจากการทำงานที่มีความสำเร็จร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ เยาวนุช ทานาม (2557, ออนไลน์) ที่กล่าวว่า การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครูในห้องเรียนทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทักษะทางสังคมซึ่งกันและกัน เป็นการสนับสนุนให้เด็กสามารถเข้ากับเพื่อนในกลุ่ม ปฏิบัติตนได้เหมาะสมขณะอยู่กับเพื่อน มีความรับผิดชอบ เก็บสิ่งของหรือของเล่นเข้าที่เมื่อทำเสร็จ ตรงต่อเวลา เป็นผู้นำหรือผู้ตาม และร่วมแสดงความคิดเห็นขณะทำกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อนได้ ทำให้เด็กปฐมวัยได้รับการปลูกฝังทักษะทางสังคมควบคู่กับการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ขั้นที่ 4 ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (S=Sharing) เป็นขั้นที่เด็กได้ร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมที่ทำร่วมกัน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะนิสัยพื้นฐานของความซื่อสัตย์ทั้งความมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบ และความรู้ผิดชอบชั่วดี ซึ่งเพียเจต์ (Piaget, 1960) เชื่อว่าการเรียนรู้ของบุคคลเกิดจากการ

ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมต่างๆและการได้มีปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยให้เด็กเข้าใจความคิดเห็นของบุคคลอื่นมากขึ้นซึ่งเขาจะสามารถนำมาใช้ในการพิจารณาเพื่อตัดสินใจในปัญหาต่างๆ โดยเฉพาะกับปัญหาเชิงจริยธรรม ดังนั้นการให้เด็กได้เข้ากลุ่มทางสังคมต่างๆ จะช่วยเด็กได้เรียนรู้บทบาทของตนเองและผู้อื่น อันจะช่วยให้เด็กได้พัฒนาจริยธรรมในขั้นที่สูงขึ้นไปอย่างรวดเร็ว (ทิตนา แคมมณี, 2546, หน้า 14-15) จากการสังเกตพฤติกรรมของเด็กพบว่าในช่วงแรกเด็กยังไม่กล้าแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ซึ่งครูต้องคอยกระตุ้นให้เด็กตอบคำถาม และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรีย์ สอนแก้ว (2536, หน้า 24) ที่กล่าวว่า ในการสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่นของเด็กปฐมวัย ในระยะแรกอาจมีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น เพราะเด็กจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง มีอารมณ์แปรปรวนง่าย ยังไม่รู้จักรับรู้คุณค่าของผู้อื่น และยอมรับความคิดเห็น ความรู้สึกของผู้อื่น แต่เมื่อเด็กมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนวัยเดียวกัน หรือผู้อื่นมากขึ้น และได้รับการปลูกฝังลักษณะนิสัยที่เหมาะสมทางสังคม เด็กย่อมสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น และเรียนรู้บทบาทของตนเองในสังคมได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งถ้าเด็กมีลักษณะนิสัยที่เหมาะสมกับลักษณะธรรมชาติของเด็กตามวัย ก็จะช่วยให้เด็กปรับตัวเพื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้

ขั้นที่ 5 ขั้นประยุกต์นำไปใช้ (A=Application) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรมมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กสามารถแสดงลักษณะนิสัยพื้นฐานของความซื่อสัตย์ในชีวิตประจำวันและสถานการณ์อื่นๆ ได้อย่างเหมาะสม เช่นครูจะตั้งคำถามว่า “ เมื่อเด็กๆ ให้คุณแม่ซื้อขนมให้ เด็กควรทำอย่างไร ” เป็นต้น ดังที่บลูม (Boom, 1976) กล่าวว่าวิธีการที่บุคคลมีโอกาสดูสนองต่อสิ่งใดแล้ว ได้รับผลเป็นที่พึงพอใจ บุคคลนั้นจะเริ่มเห็นคุณค่าของสิ่งนั้น ซึ่งการที่ได้เห็นคุณค่าของคุณธรรม จริยธรรมหรือค่านิยมใดๆแล้ว จะสามารถพัฒนาขึ้นเป็นลักษณะนิสัยได้นั้น บุคคลนั้นจะต้องมีการนำไปปฏิบัติหรือนำไปใช้ในระบบชีวิตของตนเองการจัดระเบียบหรือระบบในการปฏิบัติตนตามคุณธรรม จริยธรรม หรือค่านิยมอื่นๆในวิถีการดำเนินชีวิตของตนเองและสอดคล้องกับเพียเจต์ (Piaget, 1960) ที่เชื่อว่าครูสามารถช่วยกระตุ้นพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กให้สูงขึ้นได้โดยการช่วยให้เด็กได้ฝึกเผชิญกับปัญหาความขัดแย้งเชิงจริยธรรมบ่อยๆและฝึกให้เด็กได้วิเคราะห์ ตัดสินใจโดยพิจารณาความเห็น รวมทั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ ทางสังคม เรื่องที่นำมาใช้ในการอภิปรายอาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันหรือเป็นเรื่องที่ครูสมมติขึ้นก็ได้ และควรเป็นปัญหาที่สามารถใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับที่ตรงกับระดับพัฒนาการทางจริยธรรมที่เป็นอยู่ของผู้เรียนหรือในระดับที่สูงกว่า การเสนอสถานการณ์ปัญหานั้น อาจใช้สื่อ ภาพ สไลด์ หรือวีดิทัศน์ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในปัญหาชัดเจนขึ้น (ทิตนา แคมมณี, 2546, หน้า14-15) รวมทั้งการที่เด็กได้แสดงออกถึงความคิดและการกระทำของตนเอง และเปิดโอกาสให้เด็กร่วมกันอภิปรายและวิเคราะห์เรื่องราว นั้น ๆ เพื่อเป็นการหาคำตอบให้กับตนเอง ซึ่งจะส่งผลให้เด็กได้รู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและแก้ปัญหาในทางที่ถูกที่ควรในการนำมาปฏิบัติให้เหมาะสม ที่ถูกต้องในชีวิตประจำวัน (ศรีสุตา ธิติโสภี, 2545, หน้า 3-4)

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยนี้ผู้วิจัยให้การเสริมแรงทางบวก โดยการการชมเชยและการปรบมือ เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เพื่อให้พฤติกรรมที่เหมาะสมนั้นมีอัตราที่เพิ่มขึ้น จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่าเมื่อให้การเสริมแรงทางบวกแก่เด็กที่แสดงพฤติกรรมเหมาะสมเด็กจะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก เช่น เด็กรับประทานสลัดผลไม้ที่ตนเองเป็นผู้ตักมาจนหมด เมื่อครูให้การชมเชย เด็กจะยิ้มและดีใจ และเมื่อเด็กรับประทานอาหารกลางวันเด็กจะแสดงพฤติกรรมโดยการรับประทานอาหารจนหมด เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2549, หน้า 32) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของบุคคลจะแปรเปลี่ยนไปตามผลที่ได้รับจากการกระทำที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อม ซึ่งการเสริมแรงบวกจะช่วยให้พฤติกรรมนั้นมีอัตรา

เพิ่มขึ้นหรือลดลง ดังนั้นเราจึงสามารถวางเงื่อนไข โดยใช้ตัวเสริมแรงเป็นเครื่องมือในการเพิ่มพฤติกรรมที่พึงปรารถนาและลดหรือขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาได้

3. ผลการประเมินความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ไปใช้

ผลการประเมินความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA ไปใช้ จำนวน 6 คน จาก 4 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนอนุบาลลำปาง (เขลางค์รัตน์อนุสรณ์) จำนวน 2 คน โรงเรียนอนุบาลห้างฉัตร จำนวน 2 คน โรงเรียนบ้านนาแก้ว จำนวน 1 คน และ โรงเรียนบ้านหลุก จำนวน 1 คน โดยทำการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA จำนวน 2 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยต้นไม้ และหน่วยผลไม้ พบว่า ครูปฐมวัยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.83-5.00 และพบว่า ขณะที่ครูปฐมวัยดำเนินการจัดการเรียนรู้เด็กปฐมวัยมีความสนใจ มีความสุข สนุกสนาน กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ และในการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะช่วยกันตกแต่งต้นไม้เพื่อนประพจน์ปฏิบัติตามเรื่องราวที่ได้รับรู้ เช่น เมื่อเด็กรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับการเก็บสิ่งของเครื่องใช้ไว้ที่เดิมหลังจากที่ใช้เสร็จแล้ว เมื่อสมาชิกคนใดคนหนึ่งไม่เก็บสมาชิกคนอื่นๆ ก็จะเตือนเพื่อนให้เก็บสิ่งของไว้ที่เดิม เป็นต้น โดยครูปฐมวัยที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบนี้ว่าสามารถนำมาใช้ส่งเสริมลักษณะนิสัยพื้นฐานของความซื่อสัตย์และเหมาะสมกับการนำมาใช้กับเด็กปฐมวัย กิจกรรมที่ใช้มีความหลากหลาย น่าสนใจ การให้เด็กได้เห็นตัวแบบผ่านรูปแบบทั้ง นิทาน การเล่าเรื่องประกอบภาพ การแสดงบทบาทสมมติ เด็กจะสนใจ และสนุกสนานในการฟัง ทำให้การสนทนาโต้ตอบ แสดงความคิดเห็น ในขั้นสะท้อนคิด เด็กจะแย้งกันพูดเพื่อที่จะเล่าประสบการณ์ของตนเองโดยเด็กจะเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของตนเองกับเรื่องราวที่ครูเล่าและสามารถบอกได้ว่าสิ่งที่ตัวแบบกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ควรกระทำ หรือไม่ควรกระทำ ซึ่งการให้เด็กเห็นตัวแบบที่ดีจะทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ครูปฐมวัยได้ให้ข้อเสนอเพิ่มเติมเกี่ยวกับขั้นที่ 2 ขั้นสะท้อนความคิดว่า ครูควรกระตุ้นเด็กโดยใช้คำถามบ่อยๆ และตั้งคำถามให้เด็กได้คิดวิเคราะห์ รวมทั้งครูต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย นอกจากนี้ครูปฐมวัยยังแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมในขั้นร่วมกันกระทำว่ากิจกรรมมีความหลากหลาย และให้เด็กได้ลงมือกระทำร่วมกันเป็นกลุ่ม ทั้งให้เด็กได้เล่นบทบาทสมมติ การประกอบอาหาร การทำกิจกรรมสร้างสรรค์เป็นกลุ่ม การปลูกต้นไม้ กิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้เด็กได้กล้าแสดงออก รู้จักแบ่งปัน ช่วยเหลือกัน เป็นการฝึกให้เด็กได้ทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งโดยปกติครูจะให้เด็กทำกิจกรรมเป็นรายบุคคล ในช่วงแรกเด็กจะยังไม่คุ้นเคยกับการทำงานเป็นกลุ่ม เช่น เมื่อทำงานเป็นกลุ่มเด็กจะทำงานในส่วนของตนเอง แต่เมื่อทำงานบ่อยๆ ประกอบกับให้เด็กได้เห็นตัวแบบจากการเล่านิทาน เล่าเรื่องราวประกอบภาพ ในขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ ทำให้เด็กสามารถทำงานร่วมกับเพื่อนได้เป็นอย่างดี เมื่อทำกิจกรรมเสร็จจะมีการให้เด็กได้สรุปแสดงความคิดเห็น ซึ่งครูปฐมวัยที่ได้นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA มีความเห็นว่าในขั้นนี้เด็กสามารถเล่าประสบการณ์ที่ตนเองได้รับจากการทำกิจกรรมอย่างมีความสุข และอยากจะทำกิจกรรมนี้อีก อีกทั้งการมีขั้นประยุกต์นำไปใช้จะเป็นการช่วยให้เด็กสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ การที่ให้ครูยกตัวอย่างสถานการณ์ หรือการที่ให้ครูนำรูปภาพเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ เป็นการช่วยกระตุ้นให้เด็กสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้นซึ่งครูปฐมวัยที่นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA มีความเห็นว่ารูปแบบนี้สามารถเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีลักษณะนิสัยพื้นฐานของความซื่อสัตย์ทั้ง ความมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบ ความรู้ผิดชอบชั่วดี ได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการแสดงลักษณะนิสัยที่เป็นพื้นฐานของความซื่อสัตย์ ทั้งความมีวินัยในตนเอง ความรับผิดชอบ และความรู้ผิดชอบชั่วดี ให้แก่เด็กปฐมวัย
2. ครูควรศึกษาและทำความเข้าใจคู่มือการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยก่อนนำไปใช้
3. ครูควรตั้งคำถามให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย และควรมีความอดทนในการรอฟังคำตอบ หรือความคิดเห็นของเด็ก รวมทั้งให้การเสริมแรงทางบวกเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม เพื่อให้มีอัตราการเกิดพฤติกรรมความซื่อสัตย์เพิ่มขึ้น
4. ครูควรปรับกิจกรรมและสื่อประกอบการเรียนการสอนให้เหมาะสมตามบริบทของโรงเรียนและชุมชน
5. ครูควรอธิบายกิจกรรมให้ชัดเจนและใช้ภาษาที่ง่ายต่อความเข้าใจของเด็กปฐมวัย หากเด็กยังไม่เข้าใจหรือทำกิจกรรมไม่ถูกต้อง ครูควรยกตัวอย่างประกอบด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยไปใช้กับเด็กในช่วงอายุอื่น เช่น เด็กปฐมวัยอายุ 3-4 ปี อายุ 4-5 ปี หรือนำไปปรับใช้กับระดับชั้นประถมศึกษา
2. ควรมีการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัยไปใช้ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ด้านอื่น เช่น ความเมตตา กรุณา การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความมีระเบียบวินัย
3. ควรมีการเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนแบบ PRISA เพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ของเด็กปฐมวัย ไปใช้กับเด็กที่มีบริบทแตกต่างกัน เช่น ขนาดของโรงเรียน วัฒนธรรม ประสพการณ์ในการสอนระดับปฐมวัยของครู

เอกสารอ้างอิง

- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2545). รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ : เอดิชั่นเพรสโปรดักส์.
- คุณธรรม (องค์การมหาชน) หน่วยงานองค์กรภาคียุทธศาสตร์ 22 องค์กร, ศูนย์. (2554). แผนพัฒนาความซื่อตรงแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559 จากการประชุมสมัชชาคุณธรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 5 ปีงบประมาณ 2554. กรุงเทพฯ : พริกหวาน.
- ชยันต์ แสงโบราณ. (2547). ผลของโปรแกรมการเสนอตัวแบบต่อลักษณะนิสัยทางจริยธรรมด้านระเบียบวินัยของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2549). เทคโนโลยีการศึกษา: ทฤษฎีและการวิจัย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ทิศนา ขมมณี. (2546). การพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม : จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : เสริมสิน พรเพรส ชิสเท็ม.
- _____. (2550). ศาสตร์การสอน; องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และรุ่งนภา ตั้งจิตราเจริญกุล. (2551). การวิเคราะห์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงคุณธรรมจริยธรรมของคนไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้.

- พนม พงษ์ไพบูลย์. (2540). รายงานผลการสัมมนาในระดับผู้บริหารของสถาบันการศึกษาในภาคใต้เรื่อง ยุทธศาสตร์และกิจกรรมเสนอแนะการสร้างจิตสำนึก “ความซื่อสัตย์สุจริตในสถาบันการศึกษา” : การศึกษากับการเสริมสร้างทัศนคติค่านิยมในความซื่อสัตย์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ปิยะวรรณ.
- พัชรี สวนแก้ว. (2536). จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- เยาวนุช ทานาม. (2557, พฤษภาคม-สิงหาคม). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ PLAY เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย. สัปดาห์ : วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 20(2). [Online]. Available: <http://eduweb.kpru.ac.th/2014/papafin/goldenteak/images/pdf/2-6-57>. [2557 ธันวาคม 10].
- วัฒนาพร ระจันทะ. (2545). เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : พริกหวาน.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2549). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีสุตา ธิติโสภี. (2545). การเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมหลังการเล่านิทานด้วยวิธีตอบคำถามและวิธีการเล่นบทบาทสมมติที่มีต่อความรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อดิสร จันทรสุษ. (2549). รายงานการวิจัยการปลูกฝังคุณธรรมในเด็กปฐมวัยผ่านกระบวนการสร้างสรรค์ของแกนนำโรงเรียนวิถีพุทธ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- Bandura, A.(1977). *Social learning theory*. New Jersey : Prentice Hall.
- Bloom, Benjamin S. (1976). *Human Characteristics & School Learning*. New York : McGraw Hill Co.
- Piaget, Jean. (1960). *The moral Judgment of the child*. New York : Collier Book.